

Arrest

nr. 208 197 van 24 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2015 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf in bij de Belgische ambassade te Dakar om haar Belgische echtgenote in België te vervoegen.

1.2. Op 22 juni 2016 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 19 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissing wordt op 30 augustus 2017 ingetrokken.

1.4. Op 20 juni 2017 richt het Parket een schrijven aan het bestuur met de mededeling dat het huwelijk afgesloten in Kaapverdië op 30 juli 2011 tussen de verzoekende partij en mevrouw C.T., met Belgische nationaliteit, waarschijnlijk een schijnhuwelijk betreft.

1.5. Op 15 december 2017 richt het Parket opnieuw een schrijven aan het bestuur met daarin het vermoeden dat het huwelijk van de verzoekende partij en mevrouw C.T. een schijnhuwelijk betreft.

1.6. Op 21 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn echtgenote zijnde mevrouw C.T.M. (...) (RR xxx).

Sedert 31.03.2017 staat betrokkene als alleenstaand vermeld in het Rijksregister.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt het volgende:

De Vreemdelingenzaken van Stad Antwerpen deelde ons op 12.04.2017 mee dat Mr. O.R.C. (...) op 31.03.2017 afgevoerd werd van ambtswege. Mr. O.R.C. (...) had eveneens verklaard dat hij niet meer samenwoonde met Mevr. C.T.M. (...) wegens echtelijke problemen.

Sedert 31.03.2017 vormen betrokkenen duidelijk geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.09.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor: Arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid (konvert) dd. 18.09.2017, 25.09.2017 en 2.10.2017 + attest fiscaal volontariaat dd. 18.09.2017: het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Verklaring lidmaatschap "De voorzorg" dd. 11.10.2017: het aangesloten zijn bij een ziekenfonds kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sedert 1.06.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Sedert 31.03.2017 staat betrokkene als alleenstaand vermeld in het Rijksregister. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Zijn gezondheidstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42 quater, §4 zijn in deze niet van toepassing, Betrokkene vestigde zich in België dd. 1.06.2016, echter 31.03.2017 stond hij als alleenstaand ingeschreven in het Rijksregister. De gezamenlijke vestiging heeft geen 3 jaar geduurd waarvan 1 jaar in het Rijk. Van (gemeenschappelijke) kinderen is nergens sprake, noch van een schrijnende situatie.

Er werd op 12.09.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F i -kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“1. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

y 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[..] 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°of2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer [..]”

Verwerende partij beroept zich op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer op hetzelfde adres wonen sinds 31 maart 2017, en ze vanaf dat moment geen familiale cel meer vormden.

Dit volstaat echter geenszins om over te gaan tot de intrekking van verzoekers' verblijfsrecht.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet kan er een einde aan het verblijfsrecht worden gesteld in drie situaties: het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Hierbij gaat verwerende partij echter te kort door de bocht.

Artikel 42quater §1,4 van de Vreemdelingenwet dient immers zo geïnterpreteerd te worden de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, enkel slaat op andere familieleden dan de echtgenoot of partner.

Verwerende partij kon deze bepaling dus niet gebruiken om verzoeker, die gehuwd was met een EU-onderdaan, zijn verblijf te beëindigen.

Dit volgt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013, dat in punt B.36.8 het volgende stelt:

"B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. "

Punt B 36.8 van dit arrest heeft betrekking op artikel 42ter van de Vreemdelingenwet dat onderdanen van de Europese Unie. Het Grondwettelijk Hof gaat niet dieper in op artikel 43quater van de Vreemdelingenwet (zie punt B38.4), maar de interpretatie van het Grondwettelijk Hof in punt B36.8 kan en moet naar analogie worden toegepast op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bewoording van artikel 42ter §1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 42quater § 1,4° van de Vreemdelingenwet is immers identiek.

Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie duidelijk dat een lidstaat geen einde mag amken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijk vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit het echt is gescheiden.

Dit volgt uit HvJ 13/2/85,267/83 Diatta, punten 20-22, waarin het volgende staat:

Hieraan moet worden toegevoegd, dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken

Dit is met het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.

Wat artikel 11 van verordening nr. 1612/68 betreft, blijkt reeds uit de bewoordingen hiervan dat het de gezinsleden van de migrerende werknemer geen zelfstandig verblijfsrecht toekent, doch alleen het recht om op het gehele grondgebied van de betrokken Lid-Staat arbeid in loondienst te verrichten. Artikel 11 van deze verordening kan dus niet de rechtsgrondslag vormen voor een verblijfsrecht dat los staat van de in artikel 10 genoemde voorwaarden.

22 Mitsdien moet op de vragen van het Bundesverwaltungsgericht worden geantwoord, dat de gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, niet duurzaam bij hem moeten wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben; artikel 11 van deze verordening verleent met een recht van verblijf dat een zelfstandig karakter heeft ten opzichte van dat bedoeld in artikel 10. "

In HvJ 08/11/2012, C-40/11, lida, punt 58 wordt dit principe bevestigd:

"Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit met het geval is bij echtgenoten die enkele gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. blz. 567, punten 20

In casu baseerde verwerende partij de bestreden beslissing louter en alleen op het feit dat verzoeker en zijn vrouw feitelijk gescheiden zijn sinds 31/03/2017, en geen liefdesrelatie meer hebben. Uit het bovenstaande blijkt dat dit niet volstaat om over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht. Om te beginnen heeft deze bepaling in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet enkel betrekking op andere familieleden dan de echtgenoot of partner van een Unieburger, zoals blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013.

Verwerende partij maakte zich dan ook schuldig aan een manifest foutieve lezing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, en beschikt niet over een rechtsgrond die de bestreden beslissing kan onderbouwen. Deze handelwijze vormt een schending artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Voorts blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een echtgenoot van een Burger van de Unie niet bij deze burger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben

Verwerende partij maakt zich schuldig aan een schending van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dewelke een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Verwerende partij dient in alle gevallen het Unierecht correct toe te passen, hetgeen in casu niet gebeurde.

2. Volledigheidshalve, en in de hoop dat verwerende partij haar hardnekkige pogingen staakt om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker, wenst verzoeker het volgende op te merken.

Het huwelijk van verzoeker werd op 21 november 2017 ontbonden.

De ontbinding van het huwelijk vormt één van de gronden op basis waarvan overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoeker kan beëindigd worden.

Verwerende partij rept hierover in de bestreden beslissing echter met geen woord, en baseerde de bestreden beslissing volledig op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn voormalige echtgenote.

Indien verwerende partij de bestreden beslissing wenste te baseren op het feit dat het huwelijk ontbonden werd, diende ze deze motivering op te nemen in de bestreden beslissing. Een a posteriori motivering is niet toegestaan.

Daarbij komt dat bij een ontbinding van het huwelijk het verblijfsrecht enkel kan beëindigd worden, indien artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is:

"[...] § 4- Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste driejaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; [...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. "

huwde verzoeker op 30 juli 2011, en verblijft hij op legale wijze in België sinds 1 juni 2016. De echtscheidingsprocedure werd opgestart op 19 september 2017, waardoor verzoeker langer dan drie jaar gehuwd was, waarvan minstens één jaar in België. Voorts legde hij de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voor en een ziektekostenverzekering.

Zijn verblijfsrecht kan dus overeenkomstig artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet niet beëindigd worden. Verwerende partij maakte zich schuldig aan een schending van dit artikel evenals van de zorgvuldigheidsplicht.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name onder meer artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.4. De verzoekende partij meent dat het niet volstaat dat zij en haar echtgenote niet meer samenwonen op hetzelfde adres sinds 31 maart 2017 en ze vanaf dat moment geen familiale cel meer vormden, om

over te gaan tot de intrekking van haar verblijfsrecht. Zij meent dat er overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht in drie situaties, waaronder onder meer het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, waarop de verwerende partij zich beroept om *in casu* haar verblijfsrecht te beëindigen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij te kort door de bocht gaat, daar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet zo dient geïnterpreteerd te worden dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is enkel slaat op de andere familieleden dan de echtgenoot of partner, dat dit volgt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 (punt B.36.8). Zij wijst erop dat voorts uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (hierna: HvJ) blijkt dat een lidstaat geen einde mag stellen aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* de verwerende partij zich louter en alleen baseerde op het feit dat zij en haar vrouw feitelijk gescheiden zijn sinds 31 maart 2017 en geen liefdesrelatie meer hebben, dat dit op zich aldus niet volstaat om over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht, dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op andere familieleden dan de echtgenoot of partner van een Unieburger, zoals blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof. Zij meent dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan een manifest foutieve lezing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en niet over een rechtsgrond beschikt die de bestreden beslissing kan onderbouwen. Zij vervolgt dat uit de rechtspraak van het HvJ blijkt dat een echtgenoot van een burger van de Unie niet bij deze burger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben, dat de verwerende partij zich dan ook schuldig maakt aan artikel 13, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn, zoals uitgelegd door het HvJ, dewelke een directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. Zij meent dat het Unierecht niet correct werd toegepast.

Daarnaast voert de verzoekende partij volledigheidshalve aan dat haar huwelijk op 21 november 2017 werd ontbonden, dat de ontbinding één van de gronden vormt op basis waarvan het verblijfsrecht kan worden beëindigd overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de verwerende partij hierover in de bestreden beslissing met geen woord repte, dat zij de beslissing volledig baseerde op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij wijst erop dat, indien de verwerende partij zich wenste te baseren op het feit dat het huwelijk ontbonden werd, zij deze motivering diende op te nemen in de bestreden beslissing, dat een *a posteriori* motivering niet is toegestaan. De verzoekende partij duidt er nog op dat bij een ontbinding van een huwelijk het verblijfsrecht enkel kan beëindigd worden indien artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, wat *in casu* wel het geval is daar zij huwde op 30 juli 2011, op legale wijze in België verblijft sinds 1 juni 2016 en de echtscheidingsprocedure werd opgestart op 19 september 2017, waardoor zij langer dan drie jaar gehuwd was waarvan minstens één jaar in België en zij daarnaast de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering heeft voorgelegd.

3.5. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld dat sedert 31 maart 2017 de verzoekende partij als alleenstaand staat vermeld in het Rijksregister en dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de stad Antwerpen meedeelde op 12 april 2017 dat de verzoekende partij op 31 maart 2017 werd afgevoerd van ambtswege, dat zij had verklaard dat zij niet meer samenwoonde met mevrouw C.T.M. wegens echtelijke problemen. In de bestreden beslissing wordt besloten dat de betrokkenen sinds 31 maart 2017 duidelijk geen familiale cel meer vormen.

De gemachtigde geeft aan dat overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij kan beëindigd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voormelde bepaling citeert waarbij zij de woorden “*er is geen gezamenlijke vestiging meer*” onderlijnt. Dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging met haar echtgenote de reden is om haar verblijfsrecht te beëindigen blijkt nogmaals uit de motieven betreffende de gezinssituatie, waar gesteld wordt “*Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.*”

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Sedert 31.03.2017 staat betrokkene als alleenstaand vermeld in het Rijksregister. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.”

Voorts wordt gemotiveerd dat, om overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, zij op 12 september 2017 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de verzoekende partij daarop arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid van 18 en 25 september 2017 en

2 oktober 2017 voorlegde alsook een attest fiscaal volontariaat van 18 september 2017, evenals een verklaring lidmaatschap "De voorzorg" van 11 oktober 2017. De verwerende partij motiveert dat het hebben van een job/inkomen geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie aangezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bovendien toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld alsook dat het aangesloten zijn bij een ziekenfonds bezwaarlijk kan beschouwd worden als een bewijs van sociale en economische integratie. Daarnaast wordt gesteld dat de duur van het verblijf in België in verhouding met het verblijf in haar herkomstland relatief kort is, dat de verzoekende partij jarenlang in haar land van herkomst heeft gewoond waardoor het redelijk is aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn. Betreffende de gezinssituatie stelt de verwerende partij dat de relatie voorbij is, dat uit het Rijksregister en het administratief dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, dat de verzoekende partij sinds 31 maart 2017 vermeld staat in het Rijksregister als alleenstaand, dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van gezinshereniging voorbij is, waardoor het verder verblijf in het kader van de relatie achterhaald is. Betreffende de sociale en culturele integratie en betreffende haar gezondheidstoestand legt de verzoekende partij, blijkens de bestreden beslissing, geen documenten voor.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn gezien de verzoekende partij zich op 1 juni 2016 in België vestigde en op 31 maart 2017 stond ingeschreven in het Rijksregister als alleenstaande, dat de gezamenlijke vestiging geen drie jaar heeft geduurd waarvan één jaar in het Rijk, dat er van gemeenschappelijke kinderen nergens sprake is, noch van een schrijnende situatie. Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog gesteld dat aan de verzoekende partij op 12 september 2017 een brief werd betekend om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek, dat in deze brief eveneens staat dat de verzoekende partij tot aan de eventuele afgifte van een F-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie, doch dat er geen verdere documenten werden voorgelegd. De verwerende partij meent dat niet blijkt dat de verzoekende partij duurzaam verankerd is in België.

3.6. In zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, een richtlijnconforme interpretatie vraagt van de interne wetgeving, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de "*begunstigden*" ervan als "*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*". De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar de verzoekende partij zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft bijgevolg geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als "*begunstigde van deze richtlijn*".

De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de Burgerschapsrichtlijn die niet op de verzoekende partij haar situatie van toepassing is. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in

haar standpunt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat de gemachtigde de bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is onder meer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook in geen geval dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (*Parl. St. Kamer*, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn te dezen niet aan de orde (*cf.* RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt *in casu* dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij aan haar Belgische echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in geen geval betwist dat zij geen familiale cel meer vormt met haar Belgische echtgenote en met haar geen relatie meer heeft.

Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omwille van een gebrek aan gezamenlijke vestiging, om de loutere reden dat zij haar verblijfsrecht verkreeg op grond van een huwelijk met een Belgische vrouw.

3.8. De verzoekende partij verwijst ook naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013) waar in het kader van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in antwoord op het 39ste middel het volgende wordt gesteld: “*B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.*” In de mate dat de verzoekende partij stelt dat deze uitlegging van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet door het Grondwettelijk Hof ook “*naar analogie*” geldt voor artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* van toepassing is,

wordt het volgende opgemerkt. Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 inderdaad heeft gesteld dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede “of (er) (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen, heeft het Hof een dergelijk voorbehoud niet geformuleerd met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. In tegendeel, wat dit betreft, stelde het Hof:

“B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet.

(...)

B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond.”

In de genoemde punten B.35.6 en B.35.7 stelde het Grondwettelijk Hof:

“B.35.6. Doordat artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat een burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht kan verkrijgen in een andere lidstaat na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf, moet worden aangenomen dat die periode van vijf jaar een aanvang neemt op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

Aangezien volgens artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid dat zelf burger van de Unie is « gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van [zijn] recht op verblijf », stelt die bepaling het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar eveneens vast op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

B.35.7. Aldus is het uitgangspunt van de termijn in beide gevallen hetzelfde en kan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve niet worden ingetrokken na afloop van de in artikel 16, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde termijn van vijf jaar.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) genoemde oogmerken, wanneer het rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen, een declaratief karakter.

De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet dan niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het Unierecht vaststelt (HvJ, 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane t. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, punten 17 en 18; 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punten 62 en 63; 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48).

Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64).

Uit het bovenstaande volgt dat, in de gevallen waarin het verblijfsrecht van de burger van de Unie een declaratief karakter heeft, deze laatste wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan de burger van de Unie dient te voldoen.”

Uit deze overwegingen van het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt dat de extrapolatie van artikel 42ter naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet die de verzoekende partij tracht te maken hierin geen steun vindt, temeer nu het Hof met het voorbehoud dat het maakte voor artikel 42ter van de Vreemdelingenwet de conformiteit van deze bepaling met artikel 13, § 1 van de Burgerschapsrichtlijn beoogde te verzekeren, terwijl de verzoekende partij zich *in casu* in een situatie bevindt die niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij immers de echtgenoot was van een Belgische vrouw van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. De verzoekende partij kan zich zodoende niet dienstig beroepen op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste

lid, 4° van de Vreemdelingenwet geldt bijgevolg niet *in casu*. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent "een situatie die alleen binnen de werkingsfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG." De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42quater blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen geviseerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (cf. RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.9. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aldus betoogt, kon de gemachtigde – na het in acht nemen van het onderzoek conform artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en na te hebben vastgesteld dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn – wel degelijk overgaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht op grond van het feit zij en haar Belgische echtgenote feitelijk gescheiden zijn sinds 31 maart 2017 en geen liefdesrelatie meer hebben.

3.10. Het betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op het ontbinden van haar huwelijk en de uitzonderingsgrond bij een ontbinding van het huwelijk vervat in artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – bij toepassing waarvan het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden – is gelet op voorgaande vaststelling niet dienstig. De bestreden beslissing is niet gebaseerd op de ontbinding van het huwelijk.

De verzoekende partij toont verder ook geenszins aan, gelet op de vaststelling in punt 3.9., waarom de verwerende partij nog gehouden was zich uit te spreken over de ontbinding van het huwelijk op 21 november 2017.

3.11. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER